

Прѣмѣрили царскитѣ слуги златната обувка на дѣдовото момиче и дошла на мѣничкото ѝ краче тѣй добрѣ, като че на него била изляна. Зарадвали се царскитѣ слуги и казали весело:

— Е, бабо, както искай приказвай, но ний ще вземемъ това момиче да го водимъ при царския синъ!

— Кждѣ ще я водите, баби, всички ще ви се смѣятъ!

— Ще я водимъ, бабо, — така ни е заповѣдано.

Разсърдила се бабата, не искала да я пустне отъ завистъ, прѣдъ мисълта, че не нейното, а дѣдовото момиче ще стане царска невѣста.

— Хайде, облѣчи се, казали царскитѣ слуги на дѣдовото момиче, приготви се да вървимъ.

— Сега, сегичка — казало дѣдовото момиче и припнало къмъ своята върба приятелка.

— Върбице, сестрице — рекла — дай ми твоитѣ хубави дрѣхи и твойта царска каляска;

Трепнала върбата, нападали листи, станали на малки момичета и бързо облѣкли дѣдовото момиче въ копринени дрехи, въ златни накити и тя станала такава хубава, каквато само въ приказкитѣ се разправя. Като влѣзла въ кѣщи, всички ахнали отъ чудо. А бабата съ своята дъщеря отворила уста, но не могли дума да продуматъ.

Качило се дѣдовото момиче на златната каляска съ царекитѣ слуги и отишли въ царскитѣ палати. Царския синъ, като я видѣлъ, веднага я позналъ и се зарадвалъ много.

Скоро направиха свадбата и дадоха обѣдъ на цѣлия свѣтъ.

И азъ бѣхъ тамъ, медъ и вино пихъ, по брадата ми като рѣка се лѣ, а въ устата ми капка се не влѣ.

